

Kromě toho přichází v úvalu umění v boji proti tankům a nízko létajícím letadlům a konečně pochopení pro spolupráci s jinými zbraněmi.

Anglické „Battle Schools“ připravují k takovým rozsáhlým úkolům nejen vojáky, nýbrž i velitele.

Dnešní válka přinesla tudíž velké změny a klade pěchotě velké požadavky technické, taktické a morální.

K výcviku pěchoty je třeba dlouhého času, tréninku a inteligence, aby mohla vydati maximum sil a rozhodnosti, čehož vyžaduje moderní pozemní boj s účastí obrněných a silně vyzbrojených strojů.

Major A. G. de L. Willis: „Tank a jeho taktické možnosti“.

Důstojník britského tankového pluku napsal výstižný a zajímavý přehled o vývoji taktického použití tanků, počínaje prvním tankovým útokem nad Sommou v létě 1916 až po dnešní dobu.

Příznává, že Angličané byli sami překvapeni vlastním úspěchem nové zbraně, ale nedovedli využít útočné síly a průraznosti tankových formací.

Generál-major Elles, který si vymohl od vrchního velitelství povolení ke koncentraci tanků na vhodném terénu a příznivém úseku fronty, provedl dne 20. listopadu 1917 skvělý nápor proti Cambrai bez dělostřelecké přípravy a prorazil německé linie v neočekávaném tempu do tak značné hloubky, že se tanky zastavily až po vyčerpání paliva a munice. Bohužel i toho ohromného úspěchu nebylo takticky využito.

Po roce 1918 byl vývoj tanků zanedbán. Přívrženci této zbraně nemohli dokázat svá tvrzení v praxi a odpůrci namítali, že útoky tanků budou znemožněny použitím protitankových ručních zbraní a děl. Angličané přeceňovali tedy význam protitankové obrany a hledali řešení v tom, že chtěli konstruovat dva druhy tanků, jeden těžký, silně pancéřovaný a pomalý—k útoku proti pěchotě—, druhý lehčí a rychlý—pro pohyblivé akce na křídlech.

Němci zaujali naproti tomu stanovisko, že koncentrický útok tanků, provedený s překvapením a při spolupráci s jinými zbraněmi zdolá obrannou linii. Tento názor byl správný a byl potvrzen během španělské občanské války.

V roce 1939 nastala taková situace, že jedna strana měla tanky a protitankové zbraně, druhá—nic. Tentokrát byli Němci ve výhodě a proto docílili velkých úspěchů.

Teprve, když v Libyi a v Rusku útok a obrana staly se rovnocennými, bylo možno vyzkoušet tankový boj takticky. Ukázalo se, že nelze organizovat takovou obrannou linii, kterou by soustředěný tankový útok nemohl obejít nebo prorazit. Následkem toho byla lineární obrana zanechána a hledány účinnější prostředky proti tankům v silnějších protitankových kanonech, postavených na zemi nebo na těžkých motorových podvozcích, jakož i v minových polích. Avšak protitankové dělostřelectvo je lehce zranitelné a minová pole nemohou zadržet postup pěchoty.

Obrana proti tankům byla také řešena bombardováním z letadel a motorisováním dělostřelectva. Lineární obrana proměnila se v obranu do hloubky se systémem silnějších a lehčích opěrných bodů.

Tato obrana však zvrátila celou situaci, neboť dala opět příležitost k rozhodující akci pěchoty.

Vozgird: „Letecké branné síly“.

Poměr letectva k pozemní armádě a námořnictvu nutno přeanalyzovat, protože tato zbraň stává se stále důležitější pro pozemní a námořní operace a je schopna potírat nepřítele ve vzduchu.

Letectvo na zemi vykonává průzkum, samostatné operace, zásobování a spojení, spolupracuje s pozemní armádou a podporuje její činnost.

Na moři provádí také průzkum, útočí, podporuje válečné loďstvo, klade miny, bojuje proti mořským základnám, doprovází a chrání konvoje, provádí záchranné práce a jiné samostatné úkoly.

Ve vzduchu útočí letectvo na letecké síly nepřítele a brání vlastní objekty jako složka OPL.

Letectvo stalo se tudíž schopno samostatných operací taktické povahy, jež mohou mít rozhodující význam, jako na př. zlomení letecké ofensivy proti britským ostrovům v roce 1940.

Stejně jako pozemní armáda a loďstvo, musí mít letectvo své vlastní zbraně, služby a centrální instituce, svůj vlastní průmysl a výcvikový systém. Jeho technika a taktika se velmi rychle zdokonalují.

Vývojem letectva změnila se tvářnost války a ty státy, jež zanedbaly leteckou výrobu, byly krutě potrestány. Nyní již ví každý, že spolupráce s letectvem je nezbytná a že se letectvo v ohledu organizačním, materiálním, technickým a výcvikovým liší úplně od jiných zbraní.

Ačkoliv se světová válka ještě neskončila, bylo získáno několik základních zkušeností a to: že strategie, podle které mělo letecké bombardování přinést rozhodující výsledek, ukázala se chybnou; že válečné námořnictvo, třeba velmi silné, nestačí k obraně a k útoku, nemá-li silné letecké podpory; že dobrá a mohutná pozemní armáda, nemající dosti letectva, může být snadno poražena.

Z těch poznatků plyne důsledek, že branné síly musí se organizovat podle příkladu těch států, jež dosáhly válečných úspěchů, nebo musí vytvořit novou organizaci podle vlastní koncepce. Autor radí ke kompromisnímu řešení, poněvadž každý stát má jiné zeměpisné, hospodářské a organizační podmínky.

Polský odborník zabývá se dle plánem organizace letectva v rámci branných sil a zastává stanovisko úplně odděleného zřízení hlavních leteckých úřadů, škol, ústavů a výrobních základen. Všechny tyto instituce doporučuje podřídit ministerstvu letectva, jež bude disponovati zvláštním leteckým rozpočtem.

Pouze námořní letectvo má být vyňato z toho systému vzhledem na nutnost užší koordinace s válečným loďstvem.

Letecká armáda má být v míru i ve válce podřízena veliteli leteckých sil, který podléhá zase jen vrchnímu veliteli branných sil.

Jako pomocný orgán velitele letectva má sloužiti letecký štáb, který usměrňuje společné problémy s armádou, připravuje návrhy a požadavky pro ministerstvo letectva a uděluje mu potřebné zprávy.

Ministerstvo letectva je povinno spolupracovati s ministerstvem dopravy.

Autor článku podává přesné rozdělení kompetence mezi ministerstvem letectva a velitelem leteckých sil, rozebírá jednotlivé letecké operace za války, jakož i otázku rozhodování o úkolech samostatných, kombinovaných a ve věci zázemní obrany.

Pisatel je odpůrcem organického spojení letectva s pozemní armádou a považuje to za úplně zbytečné. Naproti tomu požaduje, aby pozemní armáda byla přizpůsobena lépe ke spolupráci s letectvem, aby nastala dokonalá souhra mezi tím, co se děje na zemi a ve vzduchu. K tomu účelu navrhuje vybudovati vhodné spojovací prostředky a reorganisovati pozemní jednotky podle zkušeností, jež budou získány během nynější války.

Pplk. gšt. H.: „*Akční samostatnost jako základní vlastnost velitelů parašutistů*“.

Nejmladší zbraň—parašutisté—bojuje za zvláštních nevýhodných podmínek. Parašutista je bezbranný při dopadu, je slabý po jistou dobu po dopadu a musí dlouho bojovati, při čemž má omezené množství munice a zbraní.

Autor článku podává návrhy na zlepšení takové nepříznivé situace parašutistických vojsk a zaměstnává se řešením různých otázek, souvisejících s použitím parašutistů.

Doporučuje bohaté vybavení parašutistických oddílů radio-stanicemi, protitankovými zbraněmi (granáty, PT-puškami a PT-kanony malé ráže), jakož i automatickými zbraněmi a střelivem, při čemž udává patřičné počty a rozdělení.

Jelikož výhodou parašutistů je překvapení a silná morálka, je třeba při jejich použití jednati důmyslně a důvtipně, aby nepřítel byl udržován v neustálém napětí a nejistotě.

Pro akce parašutistů nutno stanoviti krátkodobé úkoly, jež však vyžadují dlouhých a důkladných příprav a zvláště schopných velitelů, kteří znají řeč nepříteli, jeho zvyky a způsob života, znají také své podřízené a mají silnou energii a iniciativu. Velitel parašutistů musí býti připraven na každou eventualitu a nesmí se zachvěti před brutálním zášahem, lstí a úskokem, jestliže toho situace vyžaduje.

Na několika příkladech z Belgie a Holandska, jakož i z Ruska byly popsány obtížné úkoly parašutistů a jejich provedení, případně zmaření. Němci pracovali často s přestrojenými oddíly, s různou výzbrojí a dokonce s malými tanky a minomety nebo horskými děly, ale nemohli v Rusku docílit větších úspěchů, protože obrana byla dobře organizována a ruské obyvatelstvo spolupracovalo s vojskem při potírání německých výsadek.

Gustaw Lowczowski: „*Úkoly a vlastnosti pobočníka praporu*“.

Článek líčí, rozebírá a posuzuje úkoly pobočníka velitele praporu, při čemž klade důraz na zásadu, že pobočník je pomocníkem velitele a výkonným orgánem, takže nezodpovídá za vydané rozkazy, nýbrž musí disponice velitelovy přesně plniti a informovati ho po všech stránkách.

Zejména v boji čekají pobočníka mnohé povinnosti při předávání rozkazů a sledování jejich vykonání, při sbírání potřebných zpráv a usnadňování práce velitelovy.

Pro pobočnické funkce je zapotřebí zvláštních kvalit a znalostí, sebevědomé a loyální povahy, dobré paměti, psychologického postřehu a taktu.

Pobočník má znáti přesné situací a úkoly praporu. Má uměti stylisovati rozkazy a objasňovati je. Má sledovat organizační detaily, stavu a poměry v praporu. Musí býti oddán svému veliteli a zachovati si dobrý poměr k ostatním důstojníkům. Nesmí býti proti nikomu zaujatý a musí vyrovnávati eventuelní spory taktickým zášahem. Má udržovati tradici útvaru, přijaté formy a zvyky.

Funkce pobočníka je pro mladého důstojníka uznáním a vhodnou příležitostí, aby prokázal své vojenské schopnosti a nabyl velkých zkušeností praktických pro zastávání vyššího velitelského místa v budoucnosti.

Po obvyklém měsíčním přehledu válečných událostí otiskla „*Bellona*“ několik recensí a obsahů vojenských studií, z nichž zasluhují pozornost dvě práce: „*Přezvědné oddíly pěší divize*“ od britského pplk. J. D. A. Andersona („*The Army Quarterly*“) a „*Geopolitika a nynější válka*“ od L. Engla („*Infantry Journal*“).